

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.148,80 zł (dwa tysiące sto czterdzieści osiem złotych osiemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 lutego 2021 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.117 zł (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 303/21

UZASADNIENIE

W dniu 26 lutego 2021 roku powód - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S. powództwo o zasądzenie kwoty 2.148,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 lutego 2021 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 24 lipca 2020 roku wskutek kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność A. M. i J. M.. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. W związku ze szkodą poszkodowani podjęli próbę ustalenia szczegółów oraz dokładnych warunków najmu pojazdu zastępczego organizowanego przez ubezpieczyciela i w tym celu przesłali mu stosowne zapytanie wraz z ankietą. Po otrzymaniu oferty od ubezpieczyciela okazało się, że nie odpowiada ona wymogom pokrzywdzonych. Dlatego też zdecydowali się oni wynająć pojazd klasy C od warsztatu przeprowadzającego naprawę w systemie bezgotówkowym za stawkę 180 zł netto za dobę, co przy 17-dniowym okresie najmu dało sumę 3.763,80 zł brutto. Na okres ten składał się przestój z powodu oczekiwania na ocenę techniczną (6 dni), na części zamienne po otrzymaniu oceny technicznej (2 dni), związany z technologicznym czasem naprawy (5 dni) oraz związany z dniami wolnymi od pracy (4 dni). W dniu 25 lipca 2020 roku poszkodowani scedowali wierzytelność z w/w tytułu na rzecz warsztatu, który następnie w wyniku umowy o powierniczy przelew wierzytelności z dnia 11 stycznia 2021 roku przeniósł

ją na powoda. Pismem z tego samego dnia powód wezwał pozwanego do zapłaty należności z tytułu najmu pojazdu zastępczego. W odpowiedzi ubezpieczyciel wypłacił kwotę 1.615 zł.

(pozew k. 5-10v.)

Pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. Nie kwestionując zdarzenia rodzącego jego odpowiedzialność, uprawnienia poszkodowanego do korzystania z pojazdu zastępczego oraz okresu najmu (17 dni) wyjaśnił, że obowiązkiem poszkodowanego jest dążenie do minimalizowania wysokości szkody, w tym kosztów najmu samochodu zastępczego. W przedmiotowej sprawie poszkodowanemu został zaproponowany pojazd zastępczy, na co jednak nie przystał. W konsekwencji ubezpieczyciel zweryfikował stawkę za najem do kwoty 95 zł brutto, za którą proponował poszkodowanemu auto zastępcze.

(odpowiedź na pozew k. 48-50)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 106-109, k. 119-121, k. 127)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lipca 2020 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) będący własnością A. M. i J. M.. Po kolizji pojazd ten nie był jezdny i został odholowany do warsztatu naprawczego. Z uwagi na zakres uszkodzeń funkcjonariusze policji zatrzymali dowód rejestracyjny od przedmiotowego samochodu.

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(zeznania świadka A. M. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 18 czerwca 2021 roku, zeznania świadka J. M. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 18 czerwca 2021 roku, z akt szkody: pokwitowanie zatrzymania dokumentu, notatka urzędowa, okoliczności bezsporne)

W związku ze zdarzeniem poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu, który wdrożył postępowanie likwidacyjne. W rozmowie telefonicznej pracownik pozwanego powiadomił poszkodowanego o możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego. Gdy A. M. oświadczył, że wynajął samochód z warsztatu, któremu zlecił naprawę, został poinformowany, że ma oczekiwać na kontakt. Po odbyciu rzeczonyj rozmowy poszkodowany skontaktował się z podmiotem wskazanym przez ubezpieczyciela w sprawie auta zastępczego, od którego otrzymał informację, że w danym momencie nie może otrzymać takiego auta.

Informacja dotycząca pojazdu zastępczego została także zamieszczona w raporcie szkody z dnia 30 lipca 2020 roku. W jego treści ubezpieczyciel przedstawił przykładową ofertę współpracujących z nim partnerów, która dla klasy pojazdy C przewidywała dobową stawkę najmu na poziomie 95 zł brutto. Jednocześnie wyjaśnił, że w przypadku szkody częściowej okres najmu nie powinien być dłuższy od czasu obiektywnie niezbędnego do naprawy uszkodzonego pojazdu, że poszkodowany może wybrać inną firmę wynajmującą pojazdy zastępcze, zastrzegając jednocześnie, że w każdym przypadku zarówno czas najmu, jak i jego koszt podlegają weryfikacji do wysokości wskazanej w przesłanej propozycji, zaś wynajęty pojazd powinien być zbliżonej klasy - nie wyższej niż pojazd uszkodzony.

(zeznania świadka A. M. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 18 czerwca 2021 roku, raport szkody k. 57-58, z akt szkody: zapis rozmowy telefonicznej; okoliczności bezsporne)

Naprawę uszkodzonego pojazdu poszkodowani zlecieli firmie (...) Sp. z o.o. Sp.k., decydując się jednocześnie na podpisanie z przedmiotową firmą umowy najmu pojazdu zastępczego marki S. (...) (klasa C). W umowie tej, zawartej dnia 25 lipca 2020 roku, stawka za każdą rozpoczętą dobę najmu została ustalona na kwotę 180 zł netto dla okresu najmu od 13 do 19 dni. W związku z najmem pojazdu poszkodowani nie musieli uiszczać wynajmującemu kaucji. Oferta nie przewidywała także limitu kilometrów, ani udziału własnego w ewentualnej szkodzie, brak było

kar umownych oraz opłat dodatkowych, wynajmowany pojazd miał pełne ubezpieczenie OC i AC. Jednocześnie poszkodowani umocowali warsztat naprawczy do reprezentowania ich we wszystkich sprawach związanych z najmem pojazdu zastępczego.

Tego samego dnia w wiadomości email pracownik serwisu poinformował pozwanego, że przesłana poszkodowanemu oferta najmu pojazdu zastępczego jest ogólnikowa i nie zawiera szczegółowych, a istotnych dla poszkodowanego informacji odnośnie warunków najmu. Wskazał, że poszkodowany wyraził zainteresowanie propozycją zorganizowania pojazdu zastępczego przez ubezpieczyciela, prosi jednak o udzielenie odpowiedzi na szereg pytań dotyczących warunków najmu (m.in. czy wynajmowany pojazd ma wykupione pełne ubezpieczenie OC/AC, czy najem przewiduje limit km lub konieczność uiszczenia kaucji, czy jest udział własny w szkodzie, czy umowa zawiera zapisy o karze umownej, czy pojazd zastępczy będzie dostępny „od ręki”). Wyjaśnił, że przesłanie informacji w tym zakresie pozwoli poszkodowanemu na podjęcie decyzji odnośnie wyboru usługodawcy, dodając, że po stronie poszkodowanego zachodzi pilna potrzeba wynajęcia pojazdu zastępczego, dlatego też zawarł on z serwisem stosowną umowę w tym zakresie na preferowanych dla niego warunkach (umowa ta została załączona do wiadomości email). Na koniec podkreślił, że nie udzielenie odpowiedzi na zadane pytania i nieprzesłanie wnioskowanych dokumentów skutkować będzie kontynuowaniem najmu pojazdu zastępczego od serwisu na warunkach określonych w załączonej umowie z uwagi na nieweryfikowalny charakter przedstawionej poszkodowanemu przez ubezpieczyciela propozycji.

W przesłanej w dniu 27 lipca 2020 roku odpowiedzi pozwany podniósł, że nie jest stroną umów najmu zawieranych z poszkodowanymi, jest jednak gwarantem wysokości stawki za dobę wynajmu zgodnie z przesłanym cennikiem oraz warunków najmu, zapewniając jednocześnie o braku dodatkowych opłat związanych z najmem, kaucji, limitu km. Pozwany podkreślił ponadto, że wynajmowane samochody posiadają ubezpieczenie OC i AC. Replikując na powyższe pracownik serwisu oświadczył, że przekazane informacje nie wyczerpują wszystkich istotnych dla poszkodowanego kwestii oraz nie zostały potwierdzone żadnymi dokumentami, przez co pozostają nieweryfikowalne. Dodał, że praktyka, doświadczenie i obserwacja rynku wskazują na stosowanie przez wypożyczalnie współpracujące z ubezpieczycielami dodatkowych opłat i udziału własnego w szkodzie. W konkluzji podniósł, że wobec niemożności oceny warunków najmu oferowanych przez pozwanego serwis będzie kontynuował najem samochodu zastępczego. Pozwany nie udzielił odpowiedzi na tę wiadomość, nie zaproponował również poszkodowanym podmiiany samochodu zastępczego.

W kosztorysie najmu wynajmujący wskazał, iż przestój pojazdu był związany z: oczekiwaniem na ocenę techniczną (5 dni), oczekiwaniem na części zamienne (3 dni), technologicznym czasem naprawy (5 dni), wypadającymi w okresie naprawy dniami wolnymi od pracy (4 dni).

Pojazd zastępczy A. M. zdał w dniu 10 sierpnia 2021 roku.

W dniu 31 sierpnia 2020 roku wynajmujący wystawił na A. M. fakturę VAT nr (...) z tytułu najmu pojazdu zastępczego w okresie 17 dni na kwotę 3.060 zł netto, 3.763,80 zł brutto.

(zeznania świadka A. M. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 18 czerwca 2021 roku, zeznania świadka J. M. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 18 czerwca 2021 roku, zeznania świadka M. P. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 11 sierpnia 2021 roku, pełnomocnictwo k. 18, lista pytań k. 19-20, wydruk wiadomości email k. 21, k. 34-35, notatka k. 22, umowa najmu pojazdu zastępczego k. 25, kosztorys najmu k. 26, faktura k. 29, z płyty CD na k. 37: umowa zlecenia naprawy pojazdu, kalkulacja naprawy, protokół zamówienia części, protokół odbioru części, protokół zdania pojazdu zastępczego)

Na mocy umowy z dnia 25 lipca 2017 roku A. M. działając w imieniu swoim, jak również jako pełnomocnik J. M., przelał na (...) Sp. z o.o. Sp.k. wierzytelność z tytułu odszkodowania z polisy OC sprawcy za szkodę komunikacyjną, celem pokrycia całkowitego kosztu najmu pojazdu zastępczego. Następnie, w dniu 11 stycznia 2021 roku (...) Sp. z

o.o. Sp.k. zawarł z powodem umowę o powierniczy przelew wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność uprzednio nabyta przez cedenta od poszkodowanych.

Pismem z dnia 11 stycznia 2021 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 3.763,80 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Decyzją z dnia 19 stycznia 2021 roku pozwany powiadomił powoda o przyznaniu odszkodowania w kwocie 1.615 zł brutto z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Ponadto poinformował, że dokonał weryfikacji stawki dobowej najmu z 221,40 zł do 95 zł, która miałaby zastosowanie gdyby poszkodowany skorzystał z oferty ubezpieczyciela organizacji pojazdu zastępczego.

W wiadomości email z dnia 15 lutego 2021 roku powód poinformował pozwanego, że pozostaje w zwłoce z zapłatą należnego świadczenia co do kwoty 2.148 zł, co stwarza konieczność zainicjowania postępowania sądowego. W odpowiedzi pozwany oświadczył, że nie znajduje podstaw do zmiany stanowiska.

(pełnomocnictwo k. 15, umowa o przelew wierzytelności z polisy OC sprawcy k. 30, zlecenie do powierniczej umowy o przelew wierzytelności k. 31, umowa o powierniczy przelew wierzytelności k. 32, wezwanie do zapłaty k. 33, z płyty CD na k. 37: wiadomość email z dnia 15.02.2021, z akt szkody: decyzja, wiadomość email z dnia 24.02.2021; okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Podstawę dokonanych ustaleń faktycznych stanowiły również zeznania świadków.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda. W sferze odpowiedzialności odszkodowawczej podstawowym założeniem wszelkich rozważań jest z reguły zasada pełnego odszkodowania. Wynika z niej, że wszelka szkoda wyrządzona przez posiadacza lub kierowcę pojazdu mechanicznego, powinna być w świetle obowiązujących przepisów prawa pokrywana przez zakład ubezpieczeń w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 24 lipca 2020 roku, w wyniku którego należący do A. M. i J. M. samochód marki S. uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnień poszkodowanych do wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody, jak również okresu najmu. Sporna była jedynie dobowa stawka za najem.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczycielu ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy podnieść należy, że po zgłoszeniu szkody pozwany przekazał poszkodowanym informacje na temat najmu pojazdu zastępczego, które jednak miały bardzo ogólnikowy charakter. Pozwany ograniczył się jedynie do wskazania akceptowanych stawek najmu, nie podając natomiast innych istotnych warunków umowy. Treść otrzymanej informacji umożliwiała zatem

wyłącznie ustalenie poziomu, do którego pozwany zamierzał weryfikować stawkę najmu pojazdu w przypadku zawarcia umowy z podmiotem trzecim, przy czym uwypuklenia wymaga, że przedstawiony cennik nie poddaje się weryfikacji, brak jest bowiem dowodu na to, że stawki te miały realny charakter. Co istotne w informacji załączonej do raportu szkody (k. 57v.-58) pozwany powołuje się na „przykładową” ofertę swoich partnerów bez wskazania warunków, których spełnienie będzie skutkowało tym, że oferta przestanie być przykładowa. Jednocześnie pozwany nie załączył umów, które łączą go z podmiotami świadczącymi usługi najmu pojazdu, regulaminów, czy też cenników wypożyczalni. W odpowiedzi na tak sformułowaną informację pozwany został wezwany do przedstawienia konkretnych umów najmu, a także podania szczegółowych warunków najmu,

m.in. czy wynajmowany pojazd ma wykupione pełne ubezpieczenie OC/AC, czy najem przewiduje limit km, czy jest udział własny w szkodzie, czy umowa zawiera zapisy o karze umownej. Jednocześnie pracownik serwisu zapewnił, że poszkodowany wyraził zainteresowanie propozycją zorganizowania pojazdu zastępczego przez ubezpieczyciela, dodając, że brak odpowiedzi na złożone zapytanie skutkowało będzie kontynuowaniem najmu pojazdu od zakładu naprawczego. Pozwanemu została przy tym przesłana umowa najmu łącząca poszkodowanego z warsztatem naprawczym, miał on zatem sposobność zaznajomienia się z jej treścią i porównania z własną ofertą, a także ustalenia, czy jest w stanie zapewnić tożsame warunki za niższą cenę. Pomimo wystosowanego żądania i przesłania umowy, pozwany nie złożył poszkodowanym żadnej konkretnej oferty najmu, nie zaproponował podmiany pojazdu, poprzestając na oświadczeniu, że najem nie wiąże się z żadnymi dodatkowymi opłatami, brak jest limitów, a pojazd jest w pełni ubezpieczony. Rzecz w tym, że deklaracja ta nie została poparta jakimkolwiek dokumentem, przez co nie poddaje się weryfikacji, co zresztą podniósł reprezentujący poszkodowanych pracownik warsztatu naprawczego. W kolejnej wiadomości ponownie wniósł on o przesłanie stosownych dokumentów potwierdzających prawdziwość propozycji, zastrzegając, że do tego czasu poszkodowani będą kontynuować najem u dotychczasowego podmiotu. Wiadomość ta pozostała bez odpowiedzi ze strony ubezpieczyciela. W ocenie Sądu inercją pozwanego, będącego profesjonalistą, należy postrzegać w kategoriach milczącej akceptacji warunków umowy najmu zawartej pomiędzy serwisem naprawczym a poszkodowanymi. W konsekwencji zdaniem Sądu nie można stawiać poszkodowanym zarzutu, że nie współpracowali z ubezpieczycielem w celu minimalizacji rozmiaru szkody. Powtórzyć należy, że przed zawarciem umowy najmu osoba reprezentująca poszkodowanych skontaktowała się z pozwanym, celem ustalenia warunków najmu pojazdu zastępczego, nie otrzymała jednak żadnych konkretnych informacji. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi (wyrok z dnia 19 lipca 2019 roku, XIII Ga 1648/18, L.), w sytuacji, w której ubezpieczyciel powziął wiadomość o tym, że poszkodowany jest najemcą auta zastępczego, jego powinnością jest przedstawienie poszkodowanemu informacji odnośnie zasad najmu pozwalających na porównanie chociażby w minimalnym stopniu warunków korzystania z auta zastępczego u obu podmiotów, aby poszkodowany mógł je porównać i racjonalnie ocenić zasadność dalszego korzystania z auta zastępczego u dotychczasowego wynajmującego ewentualnie podjąć decyzję o zmianie tego podmiotu. Zaniechanie tych powinności ubezpieczyciela nie może obciążać negatywnymi skutkami podmiotu poszkodowanego. W zaistniałych realiach A. i J. M. zostali pozbawieni prawa do weryfikacji przedstawionej przez firmę (...) oferty pod kątem jej konkurencyjności. Pozwany poprzestając na cząstkowej, nieweryfikowalnej informacji odnośnie proponowanego najmu, a także ignorując wiadomość przesłaną przez serwis naprawczy, nie tylko zachował się nieprofesjonalnie, ale przede wszystkim nielojalnie w stosunku do poszkodowanych, którzy ponieśli szkodę nie z własnej winy. W ocenie Sądu wymaganie od poszkodowanych, aby w oparciu o tak ogólnikowe dane podmienili samochód narażałoby ich na ryzyko, że w ostateczności oferta wypożyczalni będzie gorsza od oferty warsztatu zwłaszcza w sytuacji, gdy pozwany przedstawia jedynie ofertę „przykładową”. O czym była już mowa, pozwany nie oferował przy tym wprost podmiany samochodu na inny, chociaż dysponował umową najmu zawartą przez poszkodowanych, a więc nic nie stało na przeszkodzie, aby przedłożył im konkurencyjną propozycję. Niemniej poszkodowany skontaktował się z podmiotem wskazanym przez ubezpieczyciela w sprawie pojazdu zastępczego, który jednak na moment kontaktu nie mógł zapewnić takiego pojazdu. Nie może zatem dziwić zachowanie A. M., który wybrał ofertę warsztatu, który podstawił mu pojazd „od ręki”, a sama umowa była wykorzystana z punktu widzenia przewidzianych w jej treści warunków najmu. W tym miejscu krótkiego komentarza wymagają załączone przez pozwanego oświadczenia wypożyczalni (z k. 59, k. 60v., k. 61v.), które świadczą wyłącznie o wzajemnej współpracy tych podmiotów, nie wiadomo natomiast, czy wymienione w ich treści warunki umów najmu są wycenione na stawkę 95 zł brutto dla klasy pojazdu C, a ponadto, czy były one aktualne na datę szkody, która miała miejsce 2 lata po dacie ich sporządzenia. W świetle powyższych rozważań Sąd uznał, że pozwany pozbawił się po pierwsze możliwości

zweryfikowania stawek przyjętych przez Ł. (...), po drugie prawa do ich późniejszego kwestionowania. Pozwany nie udowodnił także, aby stawki umowne nie miały rynkowego charakteru. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 5 lipca 2017 roku (III Ca 752/17, L.), obowiązkiem pozwanego, który zakwestionował wysokość szkody jest udowodnienie, że wysokość szkody, wynikająca z dowodów zaoferowanych przez powoda jest zawyżona, a stawka najmu określona w umowie najmu w istotny sposób odbiega od stawek stosowanych na rynku. Udowodnieniu podlegają fakty, a nie ich brak. To nie powód winien udowodniać, że poniesione koszty najmu samochodu zastępczego nie są zawyżone, lecz pozwany powinien dowodzić, że jest możliwe tańsze wynajęcie samochodu zastępczego takiego typu jak określony w umowie poszkodowanego z powodem przynajmniej na takich warunkach jak zaproponowana przez powoda. Inaczej niż w przypadku odszkodowania związanego z uszkodzeniem pojazdu mającego umożliwić jego przywrócenie do stanu sprzed szkody, odszkodowanie za wynajem pojazdu zastępczego jest należne tylko wówczas, gdy poszkodowany rzeczywiście takie koszty poniósł. A skoro tak, to powinien udowodnić ich rzeczywistą (faktycznie poniesioną) wysokość. Udowodnienie tego jest możliwe np. w oparciu o dokumenty (umowy, rachunki, faktury) i nie jest konieczne zasięgnięcie opinii biegłego w tej kwestii. Dopiero gdy pomiędzy stronami procesu wywiąże się spór co do relacji poniesionych kosztów do kosztów rynkowych może być potrzebne zasięgnięcie opinii biegłego. Wówczas – zgodnie z art. 6 k.c. – ciężar dowodu spoczywa na stronie, która chce dowieść, że koszty poniesione przez poszkodowanego zostały zawyżone, zatem na pozwanym. W realiach niniejszej sprawy to pozwany zaniedbał swoich obowiązków procesowych, a w konsekwencji to dla niego powstały negatywne skutki procesowe. Skoro nie udowodnił, że stawka wynajmu samochodu zastępczego, umówiona pomiędzy firmą (...) a poszkodowanymi jest zawyżona, to uprawnione jest uwzględnienie tej stawki. Podsumowując Sąd uznał, że A. i J. M. byli uprawnieni do wynajęcia pojazdu za stawkę 180 zł netto.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.148,80 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 lutego 2021 roku do dnia zapłaty.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.117 zł obejmującą opłatę sądową od pozwu

– 200 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 900 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.